

V I Lenin

Den artonde juni

Den 18 juni kommer på ett eller annat sätt att gå in i den ryska revolutionens historia som en av vändpunktens dagar. Klassernas ställning till varandra, deras inbördes förhållande i kampen, deras styrka, i synnerhet i jämförelse med partiets styrka -allt detta avslöjades genom söndagens demonstration så tydligt, så påtagligt, så eftertryckligt, att vilket förlopp, vilket tempo den fortsatta utvecklingen än tar, kommer vinningen i fråga om klassmedvetandet och klarhet att bli gigantisk.

På några timmar blåste demonstrationen bort allt prat om de sammansvurna bolsjevikerna som om det varit ett dammoln och påvisade med ovederlägglig åskådlighet att Rysslands arbetande massors avantgarde, huvudstadens industriproletariat och dess trupper i övervägande majoritet är för de paroller, som vårt parti alltid försvarat.

Arbetar- och soldatbataljonernas taktfasta marsch. Omkring en halv miljon demonstranter. Endräkt i den slutna aktionen, endräkt kring parollerna, bland vilka följande oerhört övervägde: ”All makt åt sovjeterna”, ”Ned med de tio kapitalistiska ministrarna”, ”Varken separatfred med tyskarna eller hemliga fördrag med de engelsk-franska kapitalisterna” osv. Hos var och en som såg demonstrationen blev där intet tvivel kvar på att dessa paroller segrat bland de ryska arbetar- och soldatmassornas organiserade avantgarde.

Demonstrationen den 18 juni blev en demonstration av det revolutionära proletariats krafter och politik, som visar revolutionen vägen, visar utvägen ur återvändsgränden. Här ligger den gigantiska historiska betydelsen i söndagens demonstration, häri skiljer den sig principiellt från de demonstrationer, som hölls den dag revolutionsoffren jordades och första maj. Då firades allmänt revolutionens första seger och dess hjältar, det var en blick tillbaka som folket kastade över den första etappen till frihet, som det så ytterst snabbt och ytterst framgångsrikt tillryggalagt. Första maj var en *fest*, ägnad de önskningar och förhoppningar som är knutna till den internationella arbetarrörelsens historia, till dess ideal av fred och socialism.

Varken den förra eller den senare demonstrationen hade satt sig om mål att utvisa riktningen för revolutionens fortsatta rörelse och kunde inte heller göra det. Varken den förra eller den senare ställde massorna eller i massornas namn konkreta, bestämda, aktuella frågor om vart och hur revolutionen måste fortgå.

I denna mening var den 18 juni den första politiska *aktionens* demonstration, som inte i en bok eller en tidning utan på gatan, inte genom ledarna utan genom massorna klargjorde hur olika klasser handlar, hur de vill och kommer att handla för att föra revolutionen vidare.

Bourgeoisin höll sig undan. En fredlig demonstration, anordnad av folkets uppenbara majoritet, med frihet för partiparollerna, med huvudsyfte att träda emot kontrarevolutionen – en sådan demonstration vägrade bourgeoisin att delta i. Det är också begripligt. Bourgeoisin – det är just kontrarevolutionen. Den gömmer sig undan för folket, den organiserar veritabla kontrarevolutionära sammansvärjningar mot folket. De partier, som nu regerar i Ryssland, socialistrevolutionärernas och mensjevikernas partier, visade sig den historiska dagen, den 18 juni, påtagligt vara vacklande partier. Deras paroller gav uttryck åt vacklan, och bakom deras paroller stod – det visade sig klart och tydligt för alla – minoriteten. På stället marsch, låt allt tillsvidare förbli vid det gamla – det var vad de med sina paroller och sina vacklanden rådde folket. Och både folket och de själva kände att det är omöjligt.

Nog med vacklan – sade proletariats avantgarde, Rysslands arbetar- och soldatmassors avantgarde. Nog med vacklan! Politiken att hysa förtroende för kapitalisterna, för *deras*

regering, *deras* fåfänga reformförsök, *deras* krig, *deras* offensivpolitik – den politiken är hopplös. Dess sammanbrott är inte långt borta. Dess bankrutt är oundviklig. Det blir en krasch även för de regerande partierna, socialistrevolutionärerna och mensjevikerna. Det ekonomiska förfallet rycker allt närmare. Undan det kan man inte rädda sig på annat sätt än genom revolutionära åtgärder av den vid makten stående revolutionära klassen.

Må folket bryta med politiken att ha förtroende för kapitalisterna, må det visa förtroende för den revolutionära klassen, proletariatet. Endast i proletariatet och endast i det ligger styrkekällan. Endast i proletariatet och endast i det ligger borgen för att *majoritetens* intressen blir främjade, de av kriget och kapitalet förtryckta arbetandes och exploaterades intressen, de som är i stånd till att vinna seger över kriget och kapitalet!

En kris av ohygglig omfattning har brutit in över Ryssland och över hela mänskligheten. Utvägen ligger endast i förtroende för de arbetandes och exploaterades mest organiserade förtrupp, i understödjande av dess politik.

Vi vet inte, om folket snart kommer att förstå denna lärdom och hur den kommer att förverkligas. Men vi vet säkert, att förutom denna lärdom finns det ingen utväg ur återvändsgränden, att eventuella vacklanden eller grymheter inte kommer att bringa kontrarevolutionen någonting.

Utan att folkmassorna hyser ett fullständigt förtroende för sin ledare, proletariatet, finns det ingen utväg.

Pravda nr 86, den 3 (20 juni) juli 1917

V. I. Lenin, *Samlade verk*, 5:e ry. uppl., b. 32, sid. 360-362